

Várveður og flaggdagshald

JÚSTINUS LEIVSSON EIDESGAARD

Flaggsdagshaldið í Havn fór fram í allarfagrásta veðri. Ein rúgva av fólkum var samankomið á Vaglinum og stúgvandi fult var heilt niðan á Káta Hornið. Sólin skein oman og niðan og hesa tíðina er hon komin so høgt á luftina, at hon rættuliga munar, hvat hita viðvíkur.

Oddvør Johansen, rithøvundur, helt flaggrøðuna. Røðan var álvarsom, men hon var borin fram við »humor«, soleiðis at vit kundu fara til húsa aftur við einum smíli á varrum.

At veðurlagið hevur ávirkan á føroyingum sást flaggdagin á Vaglinum. Fólk høvdu lagt vetrarhamin frá sær. Tú sá kvinnur í vøkrum summarlitum og børnini á Tinghúsvøllinum, tey eru so fræls, vælsignað. Tey lótu seg bert úr,

tá leikurin harnaði. Onkur eldri lat kollin víkja og blanki málin glinsaði í sólskininum, bleikur av drúgva vetrinum.

Hóast umstøðurnar at halda flaggdagin vóru framúr so órógvandi eldurin á Argjum mannamúgvuna. Ylandi politi og brandbilar vekja forvitni og nógvar gitt í mannamúgvuni, hvørjum bygningi á Argjum eldur mundi verða í. Tað sást ikki við berum eygum í fjarleikanum og nógva roykinum. Fólk á Vaglinum vistu ikki tá, at verkstaðið Vón sang sín svanasong og var við at hvørva við lotinum.

Eg havi skrivað tað fyrri, eg skrivi tað aftur, hvussu skuldu vit verið fyrri uttan hornorkestrið og skótarnar ein slíkan dag, sum av berum eldhuga og idealismu bera drúgva partin einum slíkum hátíðarhaldi. »Ja, hvørjum liggja Føroyar langt burtur frá?« hugsaðu fólk á veg til hús.

